

LIGESOM EN KVINDE

Klokken er lidt i syv. Det gør ondt nu, og det bløder. Anne læner sig op ad den gule væg. Hun kan se på personalets blikke til hinanden, at det er ved at være op over. Hun checker, at Nikon'en er skudklar. Når det går løs og hun bruger motoren, fyrer hun en hel film af på få sekunder.

En presseve klinger af. Motivet smiler til fotografen. Lige et skud til, før hun skifter film. Et hjørne af det barberede skræv, knæene i bøjlerne. Maven, der er spændt og blank som et æble. Ansigtet med det fugtige, lyse pandehår, de lange øjenvipper.

Pigen på briksen er ung, næsten et barn. Hendes kæreste ligner en skoledreng i den lidt for store kittel, en dreng, der leger læge ved et karneval. Hans brede hånd, der ser ud, som om den er skrubbet med skurepulver, dupper ømt og klodset sveden af pigens pande med det lille håndklæde. Han hvisker til hende, men hun er igen væk i smerten. Hendes øjne søger jordemoderens. En hund, der ved at pisen falder, uanset hvad. Det blege, spændte mellemkød. Saksen. Den rå lyd af fisk, der får finnerne klippet af, blodskyllen. Anne har kameraet klar, nu kan hun se barnets isse. En sort hårtot midt i det lysende blod.

I næste ve det lille sammentrykte hoved. Så eksploderer alt i handling. Den lille glinsende, grønlig krop. Den dunkende, rødlilla navlestreng. Anne arbejder koncentreret. Hun skifter mellem kameraerne, rygmarvssikkert. Sort-hvide billeder af pigens, der rækker efter sit barn, med ansigtet opløst i vild glæde. Farvebilleder af moderkagen, iriserende som en kæmpemusling.

Den store knægt i kitlen gnubber bagsiden af skurepulverhånden mod øjnene. Han ser ud, som om han gerne ville røre ved den fugtige, klynkende klump på pigens mave, men ikke tør.

Sting og sprøjter. Anne har lyst til at trække sig tilbage. Hun har været oppe hele natten. Stået i mørkekammeret til hen ad fire, så den kimende telefon og bilturen gennem den uddøde by. De intense timer på den hede fødestue. Hun har gjort sit arbejde. Glæden, der står i rummet som noget, hun næsten kan røre ved, har hun ingen del i. Hun finder det svært at skære igennem euforien på

stuen med konventionelle fraser og vælger i stedet at tage en lille sort-hvid serie af spædbarnet. Lader kameraet registrere det særlige private blik hos den nyfødte, væggen mellem fosterlivets billederverden og den verden der skal få konturer og farver i de næste måneder...